

Arrest

nr. 48 329 van 21 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat DAOU, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 juli 2009 het Rijk binnen en diende op 7 juli 2009 een asielaanvraag in. Op 14 april 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rohingya, afkomstig uit Halahusha in de Birmaanse deelstaat Arakan (Myanmar). Zestien jaar geleden vertrok u uit Birma omdat u omwille van uw etnie door de Birmaanse autoriteiten werd vervolgd. Een jaar daarvoor werd uw vader door de "Narsaka Bahini" (grenspolitie) gedood. U vertrok samen met uw moeder, Nurun Nahar Bibi, naar Bangladesh. In Bangladesh werden jullie opgevangen door Sidiqie Ahmed die u liet werken in zijn visbedrijf. Een vijftal jaar geleden keerden jullie terug naar Myanmar om poolshoogte te nemen van de situatie. Via uw dorpshoofd in Birma kreeg u een groene identiteitskaart. Na een drietal dagen keerden jullie terug naar Bangladesh. Met de financiële hulp van Sidiqie Ahmed verlieten jullie eind juni 2009 Bangladesh per vliegtuig. U moest drie keer overstappen maar had er geen idee van waar. Van de laatste luchthaven

kwam u na een rit per auto van een dertigtal minuten in een huis met enkele verdiepingen aan, waar u vier dagen verbleef. Vervolgens na een rit van een zes a zeven uur kwam u op 7 juli 2009 België aan en vroeg u hier samen met uw moeder (OV n° 6 457.627) asiel aan. Ten ondersteuning van uw asielrelaas legde u een groene Birmaanse identiteitskaart voor, een familielijst en uw geboorteakte.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Myanmar (Birma) diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Myanmar alsnog bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de wet op subsidiaire bescherming zou lopen. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u een Rohingya bent afkomstig uit Myanmar. In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u niks verstaat van de taal die door de Rohingya's in Myanmar wordt gesproken, zoals is gebleken tijdens het gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS p. 2). Nochtans beweerde u in Arakan te zijn geboren en er tot uw 15de te hebben geleefd (gehoorverslag CGVS p. 3). Toen het interview vervolgens in het Rohingya werd verder gezet begreep u e niets van. Bovenstaande twijfels aan uw herkomst en nationaliteit worden bevestigd door het feit dat u ook de juiste naam en uitspraak van de Birmaanse munteenheid niet kende. Zo sprak u over de "Kyat" die ook als dusdanig door u werd uitgesproken (gehoorverslag CGVS, p.2). In werkelijkheid wordt de Birmaanse munteenheid wel als Kyat geschreven maar als "dja" in het Birmaans of "dje" in het Rohingya uitgesproken, zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd.

U legde documenten voor die zouden moeten aantonen dat u uit Myanmar afkomstig bent. Zo kreeg u bijvoorbeeld een vijftal jaar geleden een groene identiteitskaart kaart waarvan u beweerde dat dit een reisdocument is (gehoorverslag CGVS p. 4). In de plaats echter dat dit document uw herkomst uit Myanmar kan staven moet worden opgemerkt dat dit document juist aantoont dat u geen Rohingya kunt zijn. Uit informatie waarover het GGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd blijkt immers dat in 1982 een nationaliteitswet werd uitgevaardigd die het staatsburgerschap aan Rohingya's onttrekt. Uit de bijgevoegde informatie blijkt eveneens dat de groene identiteitskaarten die vanaf 1989 werden ingevoerd enkel worden uitgereikt aan "genaturaliseerde burgers" waarvoor Rohingya's niet in aanmerking komen. Het onderscheid tussen de verschillende categorieën burgers werd vastgelegd in de wet van 1982. U blijkt zelfs nog nooit te hebben gehoord van deze wet en de zware gevolgen voor Rohingya's (gehoorverslag CGVS p. 3). Dat u als Rohingya aldus over een groene identiteitskaart zou beschikken is onmogelijk. Verder is het bevreemdend te noemen dat uw naam op uw groene kaart Maung Yan Mi Mar is, terwijl u asiel aanvraagde onder de naam Miah Mohammed Chand (zie vertaling). Bijgevolg kan worden besloten dat de documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw afkomst uit Myanmar niet authentiek zijn. Wat de documenten die u neerlegde betreft moet bovendien worden opgemerkt dat u er niets over weet te vertellen. U beweerde dat uw "chairman" die documenten opmaakte maar wist niet waarvoor zij dienden. Verder in het gehoor beweerde u dat de documenten die u voorlegde u in staat zouden stellen om bij een eventuele terugkeer naar Myanmar te kunnen reizen (gehoorverslag CGVS p. 4). Dit strookt echter niet met de informatie die bij het administratieve dossier is gevoegd en waaruit blijkt dat Rohingya's eigenlijk geen bewegingsvrijheid hebben. Uit wat voorafgaat volgt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat u een etnische Rohingya bent uit Myanmar die jarenlang in Bangladesh verbleef, en kan aldus niet worden besloten dat u nood heeft aan enige vorm van internationale bescherming, noch volgens de Vluchtelingenconventie, noch volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Tot slot dient hierbij te worden vermeld dat ook voor uw moeder, Nurun Nahar Bibi (OV n° 6.457 627) die zich op dezelfde asielmotieven beroept, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel roept verzoeker de *“schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991)”* in.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers asielaanvraag is geheel gebaseerd op zijn afkomst uit Myanmar en Rohingya herkomst. Verzoeker legt een groene identiteitskaart uit Myanmar neer.

3.2. Verzoeker steunt zijn asielrelaas volledig op zijn afkomst als Rohingya uit Myanmar. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat Myanmar in 1982 de Rohingya-bevolking bij wet het staatsburgerschap ontzegd heeft. De groene identiteitskaart wordt enkel uitgereikt aan *“genaturaliseerde burgers”*. Verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International en stelt dat Rohingya's kunnen genaturaliseerd worden. Hij brengt aldus een nieuw gegeven aan om zijn argumenten kracht bij te zetten maar laat na dit te kaderen in zijn eerdere verklaringen. Hoe dan ook hetzelfde rapport stelt dat, mits voldaan wordt aan strenge voorwaarden, het in theorie mogelijk is voor een Rohingya om te worden genaturaliseerd. Evenwel, dit is in de praktijk onmogelijk (zie rapport Amnesty International, p.9-10). Het Human Rights Report (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) stelt dat zelfs van Rohingya families die kunnen aantonen dat ze vóór 1823 in Myanmar gevestigd zijn, slechts een handvol kunnen voldoen aan het 'sluitend bewijs' criterium van de nationaliteitsvereisten. Daarbij dient verzoeker om het staatsburgerschap te verkrijgen een nationale taal te spreken. Daargelaten dat het Rohingya geen officiële nationale taal is en verzoeker dit overigens ook niet spreekt, verklaarde hij uitdrukkelijk geen landstaal te spreken uit Myanmar (zie CGVS-verhoor p.2). Overigens is verzoekers argument inzake naturalisatie niet onderbouwd door zijn eerdere verklaringen waar hij nooit melding maakte een naturalisatieaanvraag te hebben ingediend. Daarbij kan bezwaarlijk overtuigen dat een dergelijke procedure in de drie dagen dat hij terugkeerde naar Myanmar (zie CGVS-verhoor p.3) zou kunnen worden gerealiseerd. Verzoeker brengt geen enkel nuttig gegeven aan die de verklaringen omtrent naturalisatie kan staven.

3.3. De authenticiteit van de identiteitskaart wordt overigens verder ondergraven nu ook de vorm en inhoud gebreken vertonen aangezien de etnie en religie ontbreken (zie rapport Amnesty International, p.12) en verzoekers naam *“Maung Yan Mi Yar”* niet overeenstemt met de verklaarde naam *“Miah Mohammed Chand”*. Aan de identiteitskaart kan geen bewijswaarde gehecht worden.

3.4. Verzoeker legt tevens een geboorteakte en een familielijst voor die verzoeker niet concreet kon toelichten en slechts stelde *“als ik terug naar mijn land kan gaan als Rohingya kan ik daarmee reizen”* (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Dat hij als Rohingya vrij kon reizen in Myanmar is strijdig met de objectieve informatie uit het administratieve dossier waaruit blijkt dat Rohingya's geen bewegingsvrijheid genieten in Myanmar en een geboorteakte en familielijst bezwaarlijk kunnen dienen als reisdocument. Het volstaat niet documenten neer te leggen zonder deze nuttig te kunnen toelichten. Verzoeker is duidelijk onbekend met de inhoud van zijn stukken. Verzoekers betoog dat de commissaris-generaal stelt dat *“de voorgelegde stukken niet authentiek zijn. Maar legt geen enkele verslag neer waaruit we kunnen besluiten dat de stukken niet authentiek zijn noch een onderzoek door de politiediensten wat*

betreft de echtheid van deze stukken” berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en het administratieve dossier. Uit het administratieve dossier blijkt onder meer dat de groene identiteitskaart verzoeker niet kan toebehoren en de bewijswaarde van de stukken niet enkel ondergraven wordt door het ontbreken van overtuigende, geloofwaardige verklaringen maar ook door zowel inhoudelijke, als formele gebreken te vertonen of strijdig te zijn met de objectieve informatie in het administratieve dossier. Er kan dan ook geen bewijswaarde worden gehecht aan de stukken waardoor ze evenmin verzoekers identiteit en nationaliteit kunnen ondersteunen.

3.5. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft terecht doorgevraagd naar verzoekers identiteit en beweerde nationaliteit zodat verzoeker de kans kreeg via zijn verklaringen zijn beweerde nationaliteit aannemelijk te maken. Dit is echter niet het geval. Verzoeker verklaarde tot zijn vijftiende samen met zijn familie in Myanmar te hebben verbleven zodat aannemelijk is dat hij zijn moedertaal, het Rohingya spreekt. Verzoeker verklaart niet enkel het Rohingya niet te spreken, hij begrijpt ook de tolk Rohingya niet en kent evenmin de juiste uitspraak van de Myanmarese munteenheid (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Verzoekers jeugdige leeftijd waarop hij Myanmar verliet en de bewering dat *“hij de Roh(i)ngya taal is verleerd, gezien hij vele malen verhuisd is tussen Myanmar, Bangladesh en Birma”* kunnen zijn onwetendheid niet toedekken nu verzoeker meent dat zijn herkomst tot zijn vlucht heeft geleid. Hoe dan ook verzoeker zou kort teruggekeerd zijn naar Myanmar en moet minstens herinneringen hebben aan zijn jeugd en adolescentiejaren. Daargelaten dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn scholing -in de vragenlijst staat te lezen dat verzoeker nooit naar school is gegaan, terwijl hij tijdens het CGVS-verhoor verklaarde zowel naar de madrassa als fanargor te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.2)- kon hij niet volgen op school tenzij hij het Rohingya sprak, wat niet het geval is. Overigens kan niet overtuigen dat moeder en zoon een andere, voor hen onbekende, omgangstaal aannemen bij het overschrijden van de grens. Evenmin toont verzoeker aan dat de Rohingya in Bangladesh hun moedertaal niet spreken. Verzoekers verklaringen komen geheel verzonnen voor. Hij toont geen bekendheid aan met de Rohingya noch met Myanmar.

3.6. Verzoekers verklaringen worden verder ondergraven nu hij evenmin zijn reisweg adstrueert terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker heeft geen kennis van de identiteitsgegevens van het valse paspoort, maar weet enkel dat het paspoort een groene kleur had. Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoekers onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven en zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.7. Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar mensenrechtenrapporten dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.7.1. Verzoekers Myanmarese nationaliteit is klaarblijkelijk verzonnen en leugenachtig. Het administratieve dossier bevat geen enkel gegeven waaruit enigszins kan afgeleid worden dat verzoeker ooit in Myanmar was. Evenmin is aannemelijk dat hij in Bangladesh een persoonlijke band onderhield met de Rohingya. Immers ook de in Bangladesh wonende Rohingya kunnen zich legitimeren en indien verzoeker bij deze bevolkingsgroep behoorde kon minstens verwacht worden dat hij de taal nog sprak en de specifieke gewoonten kende.

3.7.2. Het is aannemelijk dat verzoeker afkomstig is uit Bangladesh, het land waaruit hij vertrok naar het Westen. Zijn Rohingya herkomst is bedrieglijk toegeëigend.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Myanmar. Zoals hoger gesteld is verzoekers Myanmarrese nationaliteit klaarblijkelijk verzonnen en bedrieglijk toegeëigend. De Raad moet zijn oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoeker verklaart voor zijn vertrek gewoond te hebben in Bangladesh. Er worden geen nuttige elementen aangevoerd waaruit kan blijken dat hij in Bangladesh in de negatieve aandacht stond, laat staan vervolgd werd of een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK